

Στον απόηχο του εκλογικού αποτελέσματος, οι κρίσεις είναι πολλές, οι περισσότερες από αυτές αυθαίρετες, αρκετές κακοπροαίρετες και συχνά απαισιόδοξες. Είναι το παρελθόν που εγγυάται για το μέλλον, είναι τα περασμένα που στοιχειώνουν τα μελλούμενα.

Έχουν ήδη κυλήσει 28 χρόνια από την πρώτη εκλογική νίκη του Πανελληνίου Σοσιαλιστικού Κινήματος. Σχεδόν ένας στους δύο Έλληνες τότε είχαν δείξει την προτίμηση τους στον Ανδρέα Παπανδρέου που με τέχνη μεγάλου πολιτικού κατήγαγε σπουδαία εκλογική νίκη. Στις πρώτες του δηλώσεις είχε αναφέρει:

«Ξέρω ότι πέρα από κομματικές τοποθετήσεις υπάρχουν μερικά πράγματα πολύ σημαντικά τα οποία ο λαός θέλει να τα κατακτήσει. Όπως είναι το πλάτεμα και το βάθεμα της δημοκρατίας μας, όπως είναι μια περήφανη εξωτερική πολιτική, όπως είναι όχι μόνον ο εκσυγχρονισμός αλλά και μια δικαιότερη κατανομή του εθνικού μας εισοδήματος, μια νέα παιδεία, ένα σύστημα υγείας που πράγματι να ανταποκρίνεται στις ανάγκες της χώρας μας. Πιστεύω ότι θα την βγάλουμε πέρα την αλλαγή. Είμαι αλήθεια αισιόδοξος ότι το όραμά μας θα γίνει πραγματικότητα.»

Εικοσιοκτώ χρόνια αργότερα από εκείνον τον Οκτώβριο, με την αποτίμηση του έργου του να επιδέχεται πολλές ερμηνείες, με τους 20άρηδες να έχουν γίνει πενηντάρηδες, η σκυτάλη της εξουσίας περνά σε ένα από τα παιδιά του αλλά οι στόχοι παραμένουν πεισματικά ίδιοι.

Ίσως διότι ο Αντώνης Τρίτσης είχε δίκιο λέγοντας ότι

«Το πολιτικό κόστος είναι η προμετωπίδα των άνομων συμφερόντων για να αφήνουμε τα πράγματα όπως είναι.»

«Αγύριστο κεφάλι» ο Κεφαλλονίτης αρχιτέκτονας, πολεοδόμος είχε τολμηρές απόψεις και δεν δίσταζε να τις εκφράζει όπως την παρακάτω:

«Η Ελλάδα ήταν μεγάλη όταν είχε ένα μύθο και προσπαθούσε να τον κάνει πραγματικότητα. Τότε έγινε ο συγκλονιστικός Ελληνικός πολιτισμός. Σήμερα έχουμε μπροστά μας μια πραγματικότητα και προσπαθούμε να την παρουσιάσουμε και στον εαυτό μας και σε όλους τους άλλους σαν μύθο.»

Όπως και να έχει το θέμα, η Ελλάδα με μια ισχυρή κυβέρνηση και νωπή τη λαϊκή εντολή (έτσι δε λένε οι πολιτικοί;) καλείται να αντιμετωπίσει τις προκλήσεις όχι μόνον της τρέχουσας οικονομικής ύφεσης, της άθλιας δημοσιονομικής εικόνας αλλά και της απουσίας οράματος, της έλλειψης κοινωνικής αλληλεγγύης.

Ίσως να έχει περισσέψει μια ακόμα ευκαιρία, ώστε να πάψουμε να είμαστε μια κοινότητα κατανάλωσης, ένας εσμός χρησιμων ηλιθίων.

Ίσως και όχι, αν δεχτούμε ότι η πολιτική είναι μια ιστορία συμψηφισμών, συναλλαγών, ψευδών και πραγμάτων που λέγονται χωρίς να γίνονται και άλλων τόσων που γίνονται χωρίς να λέγονται.

Οψόμεθα...